
KISS BENEDEK

Óda a pedálozókhöz

Szegényemberek lova –
mit lova: karcsú Jaguárja,
vasvázás velocipédből kibújt,
pillangóskerekű modern kerékpár –
téged illet most a dicséret!
Úgy összenősz a rajtad szuszogva lovaglóval,
mint hajdan az embertestű kentaur,
mikor hódítani indult a placcon.
Nekem még ósdi kerékpárom volt,
azzal vettem a kanyarokat, mint egy
istenkísértő, de legalábbis
ludakat a porban szétrebbentő
poros suhanc.
Akkor még autót ritkán láttunk,
de a cukorrépa-melaszt fuvarozó
vontatónak utána lehetett kapaszkodni,
s micsoda istenverte hajcihő volt az
a rücskös makadámon!
De az igazi az volt mégis,
az erőpróba,
a szomszéd faluba saját erőből
átkerekezni, kíséret nélkül.
Áldott legyél, foltozott gumibelső
és Schaller,
még ha pokolba kívántuk is az
út széle mellett a szerelést,
(bár az udvarokon
kedvünk tellett benne).
Atlétakarokat, lovaglóiözmot,
spongyaként táguló tüdőt kaptunk
általad, ki kezdeti röpködésünket
segítetted pörgetett kerekeiddel,
hajdani kerékpár.
Most már sok-sebességes gépek
kúsznak fel a hegyoldalra,
ahol harapnivalóbb a levegő,
s jobban esik zacskóból
a szalámi, a fasírt.
Sokáig kerekezz még,
megokosodó emberiség –
fontosabb találmány ez,
mint az atombomba!
Te légy üdvöz és szerencsés,
szelíd felebarátom,
ki nem embertársad hátát, hanem a
pedált nyomod!

